

opětně na ulici vybíhala a na onem náměstí hloučky tvořila, že obžalovaný věděl o tom, že lid je rozháněn, ale ubíral se od Žižkova směrem na ono náměstí, že byl sice osamocen, leč nejbližší hlouček stál asi 5—6 kroků od něho, a že neuposlechl strážníka T-a, ač byl jím dvakrátě vyzván, by se obrátil a šel zpět. Nešel-li takto stěžovatel směrem strážnímu přikázaným, nýbrž směrem opačným, jednal proti příkazu, o němž věděl, že jest vydán za účelem rozhánění shluknutého lidu a proto jedním z projevů, jimiž kázala stráž při shluknutí, by se lid rozešel, a propadá pro tuto neposlušnost — spáchanou na místě shluknutí v době, kdy nebezpečí jím napovězené ještě nepominulo — trestu podle § 283 tr. zák. Stížnost popírající tuto trestnou povahu zjištěného skutku jest neodůvodněna i bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 2600.

Podkladem pro zákonné provádění hmotněprávních zmatků (§ 281 čís. 9—11 tr. ř.) jsou výhradně skutková zjištění rozsudku (§ 288 čís. 3 tr. ř.).

Pro pojem »shluknutí« se nevyžaduje, by seskupení většího počtu lidí bylo tak těsné, že není volného prostoru mezi jednotlivci a skupinkami shluk tvořícími.

V § 284 tr. zák. není vymezena skutková podstata zvláštního, od přečinu § 283 tr. zák. různého trestného činu, nýbrž je tam stanovena toliko zvláštní trestní sazba pro přečin v § 283 tr. zák. vymezený jmenovitým uvedením určitých přitěžujících okolností.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Zm I 470/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 24. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle §§ 283 a 284 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právní mylnost rozsudku nelze, jak to zmateční stížnost činí, dokazovati z toho, co ze skutečností stížnost pokládá výsledky hlavního přeličení, obzvláště výpovědi svědka Š-a za prokázáno, nýbrž jen ze skutkových zjištění rozsudečných, jejichž nezměněný, zejména nezúžený celek tvoří výhradný podklad pro hmotněprávní přezkoumání rozsudku, pro zákonné provádění zmatečních důvodů čís. 9—11 § 281 tr. ř. (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Součástí skutkového děje, který vzal rozsudek za prokázáný, jest i vědomí obžalovaného, že lid, mezi nímž se nalézal, byl stráž vyzván k rozchodu, neboť rozhodovací důvody vyslovují, že soud měl . . . za prokázáno i to, že obžalovaný slyšel výzvy stráže k rozchodu. Pouhým dokazováním opaku stížnost nedoličuje ani zmatek čís. 9 písm. a), ani žádného z ostatních zmatků zákonem vypočtených. Věděl-li

obžalovaný o předchozí výzvě strážce, by se lid rozešel, byla jeho neposlušnost vůči výzvě strážníka Š-a, by šel dále, i neuposlechnutím povšechné výzvy k rozchodu, která mu onou osobní výzvou strážníka Š-a byla znova důrazněji a zvláště připomenuta. Má-li stížnost v připojeném poukazu, že obžalovaný — rozuměj v době, kdy ho strážník Š. vyzval, by šel dále — nebyl ve shluku, nebo při shluknutí, na zřeteli námitku, že se výzva ta nestala při shluknutí, protože podle rozsudku vyzývala stráž k rozchodu »lid ve hloučkách stojící v Jindřišské ulici«, stačí podotknouti, že ani v obecné mluvě, ani v doslovu, smyslu a účelu zákonného ustanovení § 283 není opory pro výklad pojmu shluknutí v ten směr, že jím jest jen seskupení většího počtu lidí tak těsně, že není volného prostoru mezi jednotlivci a skupinami shluk tvořícími. Další námitka stížnosti, že obžalovaný mohl, i když tu je skutková podstata § 283 tr. zák., býti odsouzen toliko buď pro přečin podle § 283 nebo pro přečin podle § 284 tr. zák., přehlíží, že v § 284 není vymezena skutková podstata zvláštního, od přečinu § 283 různého trestného činu, nýbrž je tam stanovena toliko zvláštní trestní sazba pro přečin v § 283 vymezený jmenovitým uvedením určitých okolností přitěžujících.

Čís. 2601.

Jde-li při prostředku, kterým pachatel způsobil nebezpečí v § 85 b) tr. zák. naznačené, o čin pozitivní, nikoliv o opomenutí, nezáleží s hlediska zločinu § 87 tr. zák. na tom, zda čin ten nesl se k železnicím, dílům nebo podnikům v § 85 c) tr. zák. uvedeným či nikoliv.

Zvýšení nebezpečí rovná se jeho přivodění.

Snaha podkopávati státní autoritu prýští z pohnutky nízké a nečestné.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Zm I 472/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 30. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 283 a 284 tr. zák. a zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., a zamítl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného co do ztráty práva volebního, nimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čí. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., jen, že ustanovení § 87 tr. zák., pod něž podřadil nalézací soud výrok obžalovaného, »řežte do nich«, nedostačuje na předpis § 85 písm. c) (na konci), kde se mluví o okolnostech vůbec — správně zvláště — nebezpečných, nýbrž že § 87 má na mysli jenom nebezpečí, které by vzešlo při podnicích v § 85 písm. c) uvedených. Ve smyslu, ku kterému poukazuje tato věta stížnosti sama o sobě, jest námitka zřejmě pochybena. Obrat »při provozování železnic, aneb